

slutning) havde indhentet tilbud fra USA, Canada, Frankrig og Sverige på en eskadrille med mulighed for, at kontraheringen senere kunne udvides til at omfatte yderligere anskaffelser. Der var endnu ikke taget stilling til disse tilbud. Ministeren betonedede, at kontraheringen ikke ville ændre noget i de foreliggende budgetter, idet udgifterne til flyanskaffelsen ville ske inden for de fastlagte budgetrammer.

Ministeren resumerede regeringens stilling således:

„Vedrørende 1968-69: den for dette finansår gældende besparelse på 125 mill. kr. skal ikke påvirke de kommende budgetter. Vedrørende 1969-70 og 1970-71: de forelagte budgetter vil udgøre den økonomiske ramme for forsvarrets virksomhed. Det gælder såvel materielinvesteringskontiene, § 27, som driftskontiene, § 22. For driftskontienes vedkommende vil regeringen fortsætte bestræbelserne for at fremme rationaliseringer i det omfang, de heraf flydende besparelser kan forenes med effektivitetshensynet og i øvrigt kan ske inden for forsvarsforligets rammer.“

Victor Gram (S) udtalte efter ministerens redegørelse sin stærke tvivl om, at effektiviteten i forsvaret ikke ville blive forringet, og at besparelserne lå inden for rammerne af forsvarsforliget. Han fremhævede, at hans parti ikke havde noget imod, at man ansatte forsvarrets ordning på et lavere plan, end man havde nu, men han var imod at have en falsk forsvarsordning. En ordning, hvor man mere eller mindre tilfældigt sparede — alt efter hvilken økonomisk situation man befandt sig i — ville automatisk føre frem til, at man tilsyneladende kørte videre med styrkemålsætningerne, men uden reelt indhold.

Erik Kragh (KF) var enig i indholdet af forsvarsministerens redegørelse. Han betonedede, at de styrkemål, som blev fastsat i forsvarsloven som følge af forsvarsforliget, ikke opfyldte, hvad man fra NATOs side eller fra national militær side ønskede. Det var derfor nødvendigt at betragte lovens styrkemål som mindstemål. Efter en omtale af NATOs hovedopgaver og en redegørelse for styrkefordelingen i Europa fastslog han, at der ikke var indtrådt en afspænding, som kunne begrunde en reduktion af de forskellige NATO-landes styrkemål.

Når forsvarsstyrelsen som ansvarlig myndighed erklærede, at de midlertidige foranstaltninger, der skulle gennemføres, i det store og hele ville kunne undgå at medføre nedskæringer, der ville få konsekvenser for beredskabet, så måtte man fra politisk side kunne stille sig tilfreds hermed. Det var hans opfattelse, at besparelserne var holdt inden for forsvarsforligets rammer.

Også *From* (V) kunne erklære sig tilfreds med forsvarsministerens redegørelse. Han rejste en række spørgsmål om mulighederne for besparelser på forsvarrets lønninger, som, efter hvad der var hævdet, udgjorde ca. 70 pct. af forsvarrets budget.

Han konkluderede ved at udtale, „at venstres stilling til Dan-